

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové, soudce Richarda Galise a soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobců: a) J. P.
b) M. P.
oba bytem X
oba zastoupení advokátem Mgr. Štěpánem Ciprýnem, LL.M.
sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

za účasti osob
zúčastněných
na řízení:

1. Mgr. L. Š.
2. D. Š.
oba bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č. j. 084730/2023/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Městský úřad Slaný (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 5. 1. 2018, č. j. MUSLANY/736/2018/SÚ, na žádost osob zúčastněných na řízení (dále jen

„stavebníci“) ve společném územním a stavebním řízení umístil stavbu nazvanou „*Novostavba RD Libovice*“ na pozemcích p. č. XA, p. č. XB a p. č. XC v k. ú. X (dále jen „stavba“), ke které současně vydal stavební povolení.

2. Žalobci jsou vlastníky sousedních pozemků p. č. XD a st. p. č. XE, jehož součástí je stavba domu s č. p. XF. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 5. 2019, č. j. 067486/2019/KUSK, zamítl jejich odvolání proti společnému povolení. Rozsudkem ze dne 7. 12. 2021, č. j. 55 A 61/2019 – 45, soud rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu na základě žaloby žalobců zrušil, neboť stavební úřad s žalobci nejednal jako s účastníky řízení a žalovaný tuto vadu nemohl napravit v odvolacím řízení. V rámci závazného právního názoru uložil stavebnímu úřadu, aby se zabýval občanskoprávní námitkou žalobců ohledně narušení jejich soukromí pohledy z okna ve štítové zdi stavby.
3. Stavební úřad posléze rozhodnutím ze dne 6. 1. 2023, č. j. MUSLANY/1478/2023/SÚ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) v opakovaném stavebním řízení (nyní již dokončenou) stavbu povolil. Veškeré námitky žalobců shledal nedůvodnými. Uvedl k nim, že samotnou polohu stavby nelze považovat za narušení soukromí. K této situaci běžně dochází z důvodu morfologie terénu nebo rozdílných výšek staveb. Předějit jí bylo možné v době pořízení územního plánu, kdy mohli žalobci navrhnout minimální odstup či plochu zeleně. Dále stavební úřad odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu (dále jen „NS“), dle které nelze za imisi považovat samotnou možnost nahlížet do oken v sousední budově. Muselo by jít o mimořádnou situaci. Zde se jedná o výhled na sousední pozemek z pracovny stavby. Stavba splňuje požadavky na vzájemné odstupy staveb rodinných domů. Odstup je konkrétně 20 metrů, co je více než dostatečné. Okno obecně slouží k oslunění místnosti a větrání. Realizací stavby sice došlo k významné změně *statu quo*, avšak ta nastala již při vydání územního plánu. Žalobci nemají právo na to, aby poměry v území zůstaly navždy zakonzervovány. Při užívání stavby v souladu s účelem (rodinný dům) a dodržení zásad sousedského soužití a slušného chování nebude právo žalobců na soukromí dotčeno nad míru obvyklou v obdobném typu zástavby. Stavba je navržena tak, aby do práv žalobců zasahovala v co nejmenší míře (dvě okna z garáže ve výši 1,8 metru, v podkroví jedno okno z pracovny, hlavní obytné prostory mají okna orientována na jih, východ a západ). Dle judikatury je na tom, kdo se cítí obtěžován, aby provedl přiměřená opatření.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobci opět podali odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
5. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že veškeré námitky žalobců se týkají tzv. pohody bydlení (kvality prostředí). Rozhodným kritériem je dle judikatury míra přiměřená poměrům. V případě žalobců nedošlo ke značné změně výhledových poměrů. Možným pohledům stavebníků z okna ve štítové zdi (umístěného v pracovně) mohou žalobci snadno zabránit záclonami, závěsy či žaluziemi. Žalovaný dále poukázal na to, že zahradu žalobců chrání od veřejného prostranství pouze průhledné oplocení, případně plot z průhledného pletiva. Z veřejného prostranství přitom přicházejí imise pohledy od projíždějících vozidel, náhodně procházejících chodců či nepřímo mezujících sousedů. Směrem ke stavbě stavebníků je toto oplocení doplněno i rozhradou ze vzrostlé zeleně a ty části pozemku, jejichž ochrany se žalobci nejvíce dovolávají, jsou taktéž chráněny vzrostlou zelení. Pohledům do oken domu se lze bránit poměrně snadno a pohledům na většinu bazénu a zpevněných ploch je účinně bráněno již nyní. Účinné ochrany zbývající viditelné plochy lze reálně docílit např. použitím slunečníku. Dle žalovaného se navíc jedná o pohledy

bezprostředních sousedů, s nimiž se lze na leccím domluvit, případně jim nežádoucí pohledy „vrátit“. Ostatně stavebníci již dobrovolně odstranili maketu kamery směřující na příjezdovou cestu. V posuzovaném případě se jedná o pohledy nahodilé a časově omezené na dobu pobytu stavebníků či jiných osob v pracovně domu, která není hlavní obytnou místností. Je primárně určena pro pobyt v chráněném prostředí, a nikoliv jako pozorovatelná s vyhlídkou na žalobce. Žalovaný zároveň poukázal na značnou vzdálenost okna od hranice pozemků (5 metrů), nekrytých zpevněných ploch okolo bazénu (14 metrů) a domu žalobců (27,6 metru). K odvolací námitce žalobců o možném stalkingu jejich nezletilé dcery ze strany stavebníků žalovaný uvedl, že dcera žalobců je již zletilá a v domě s žalobci nebydlí. Z obsahu jí zaslané zprávy a celé konverzace navíc vyplývá, že jeden ze stavebníků dceru žalobců pouze upozornil na to, že ona a žalobci mohou být dočasně v průběhu provádění stavby viděni pracovníky pohybujícími se na stavbě. Žalovaný dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), podle níž je přednostně na tom, kdo se cítí být pohledy obtěžován, aby provedl opatření, která tomuto obtěžování zabránil, pokud se nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům. Dům žalobců se navíc nachází v zastavěném území obce, kde je i územním plánem předpokládána další výstavba. Lze tedy očekávat určitou ztrátu soukromí a zásahy imisemi ze sousedních nemovitostí. Umístění stavby odpovídá charakteru okolní zástavby (samostatně stojící budovy nízké podlažnosti s velkými vzájemnými odstupy). Žalovaný uzavřel, že nedošlo ke změně poměrů v území takové intenzity, aby bylo možné hovořit o narušení kvality prostředí a pohody bydlení ve smyslu § 4 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, či o zásahu do vlastnických práv nad míru přiměřenou poměrům dle § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Žalovaný neměl za to, že by nerespektoval závazný právní názor soudu vyslovený v rozsudku č. j. 55 A 61/2019 – 45. Soud toliko konstatoval, že námitka zásahu do soukromí není zjevně nedůvodná či šikanózní a správním orgánům uložil, aby ji posoudily.

Žaloba

6. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobci domáhají zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.
7. Žalobci namítají, že stavba zasahuje do jejich práv, zejména práva na soukromí. V severní (štítové) zdi stavby je totiž umístěno okno ve výšce asi 5,75 metru (plus 2 až 2,5 metru s ohledem na vyvýšený terén), které je orientováno na dům a pozemek žalobců jako mezujících sousedů. Stavebníkům poskytuje dokonalý a neomezený výhled na dům, do oken a na pozemek žalobců s bazénem.
8. Žalobci nesouhlasí s vypořádáním jejich námitek žalovaným.
9. Domnívají se, že nemají žádný jednoduchý způsob, jak se bránit narušení soukromí. Nelze po nich požadovat, aby měli neustále zatažené závěsy a žili v domě bez přístupu denního světla. Rovněž si nelze představit, že budou v ruce držet slunečník, kdykoliv budou na zahradě, aby zabránili pohledům stavebníků. Vzrostlá zeleň na pozemku žalobců nekryje celý pozemek a ani celý bazén. Žalovaný nutí žalobce, aby měli na zahradě trvale neodstranitelnou a „nevzhlednou“ vzrostlou zeleň jen proto, aby se chránili před narušením soukromí. Zeleň nemohou ani zastřihávat, jinak by nebyli před pohledy chráněni vůbec. Zásahu do soukromí by přitom bylo snadné zabránit povolením stavby s podmínkou zazdění štítového okna a jeho nahrazení okny střešními. Stavebníky by to zásadně neomezilo.

10. Argument žalovaného o možnosti domluvy v rámci sousedských vztahů žalobci shledávají nesmyslným a poukazují na špatné vztahy se stavebníky. Jeden ze stavebníků v minulosti poslal nezletilé dceři žalobců nevhodnou zprávu, že je na ni do okna vidět. Již samotný fakt, že stavebníci instalovali na okno kameru mířící na dům a pozemek žalobců, svědčí o tom, že na práva žalobců neberou ohledy. Nebyla odebrána dobrovolně, ale až poté, co se žalobci domáhali ochrany u obecního úřadu. Po odstranění kamery navíc na okně přibyl další černý přístroj z dálky připomínající kameru, o němž mají žalobci podezření, že je taktéž kamerou, jen méně viditelnou a rozpoznatelnou. Stavebníci se v době provádění stavby s žalobci odmítli o otvorech pro vznikající okna bavit. Samotné umístění stavby na vyvýšeném pozemku ve zbytečné blízkosti k žalobcům je necitlivé. Možnost nežádoucí pohledy stavebníkům „vracet“ podle žalobců vůbec neřeší problém narušeného soukromí.
11. Žalobci rovněž nesouhlasí s konstatováním žalovaného, že v pracovně není možné očekávat nejdelší pobyt obyvatel domu. Pracovna je ze své podstaty místem, kde se tráví značné množství času a stavebníci tak mohou pozorovat dění v oknech i na zahradě žalobců.
12. Dcera žalobců sice již není nezletilá, avšak v domě žalobců stále bydlí. Studuje na vysoké škole a část týdne tráví u žalobců. Nelze na ní žádat, aby měla neustále zatažené závěsy a žila bez přístupu denního světla. Do jejího pokoje mají stavebníci neomezený výhled. V době zahájení řízení přitom byla nezletilá a jen v důsledku průtahů v řízení nyní není. Navíc v pokoji může v budoucnu žít opět někdo nezletilý.
13. Žalobci se ohrazují proti závěru žalovaného, že se jejich dům nachází v zastavěné oblasti, kde lze určitou ztrátu soukromí očekávat. Odkazují v této souvislosti na rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013 – 40, č. 2968/2014 Sb. NSS. Podobně jako ve věci řešené NSS představuje stavba na vyvýšeném pozemku zásadní změnu *statu quo*, který po celou dobu existence vlastnického práva žalobců vůči sousednímu pozemku platil. Velmi vysoká (téměř absolutní) míra soukromí se změnila ve fakticky kompletní odstranění soukromí. Žalobci rovněž odkazují na rozsudek NS ze dne 5. 9. 2000, „sp. zn. 22 Co 212/99“ (pozn soudu: žalobci zřejmě mají na mysli sp. zn. 22 Cdo 1150/99), s tím, že i v jejich případě dochází k soustavnému a závažnému narušování soukromí. Stavba se nachází na vyvýšeném místě a na venkově, kde žije mnohem méně obyvatel a existuje vyšší míra soukromí.
14. Dále žalobci poukazují na rozpor napadeného rozhodnutí se závěry dříve vyslovenými soudem v této věci. Mají za to, že soud se již k věcné stránce jejich námitky vyjádřil, což správní orgány nerespektovaly.
15. Závěrem žalobci popisují průtahy správního řízení, procesní vady, v důsledku nichž soud zrušil předchozí rozhodnutí správních orgánů, a některé údajně „zarážející“ argumenty správních orgánů, které dle jejich názoru svědčí o ztrátě nestranného a objektivního přístupu v této věci.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný uvádí, že při posuzování míry přípustnosti obtěžování pohledem posuzoval, jaká je míra přiměřená poměrům ve smyslu rozsudku NSS ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007 – 52, č. 1602/2008 Sb. NSS. Žalovaný opakuje, že ani před provedením stavby nebyly dům a pozemek žalobců absolutně chráněny od jakýchkoliv pohledů. Jejich pozemek je od veřejných prostranství oddělen průhledným oplocením, odkud přicházejí v úvahu imise od projíždějících vozidel, náhodně procházejících chodců i nepřímo mezujících sousedů. V případě možného pohledu ze stavby na pozemek žalobců se jedná o imisi bezprostředních

sousedů, které se lze výrazně účinněji bránit i jinak než fyzickou zábranou (např. domluvou či „vrácením“ pohledu), oproti pohledům z veřejných prostranství, kde je okruh uživatelů prakticky neomezený. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 As 329/2018 – 66 (bod 48). Žalovaný dodává, že zohlednil i vzájemnou vzdálenost stavby a domu žalobců a způsob využití dané místnosti. Podotýká, že pouze jediné okno stavby směřuje na pozemek žalobců. Nadto se lze případným pohledům bránit i jinak, než zataženými závěsy a žaluziemi, ale například i reflexní fólií nebo záclonami tak, aby nebyl nijak omezen přístup denního světla.

17. Žalovaný dále opakuje, že na zahradě žalobců lze pobývat mimo pohledy ze stavby i díky vzrostlé zeleni. Žalovaný nemůže dovozovat, proč ji žalobci na svém pozemku vysadili, nyní ji považují za nevzhlednou a jestli ji do budoucna hodlají odstranit. Možnosti využití slunečníků žalovaný zmínil pouze příkladem.
18. Žalovaný se domnívá, že se žalobci domáhají absolutní míry soukromí, která ale na jejich pozemku nebyla ani před provedením stavby. Proto neshledává jako přiléhavý rozsudek NSS č. j. 4 As 97/2013 – 40.
19. Žalovaný nemá za to, že by porušil § 78 odst. 5 s. ř. s. Právní názor soudu zavazoval stavební úřad projednat stavbu v opakovaném stavebním řízení i s žalobci jako účastníky řízení. Soud dále uložil správním orgánům vypořádat se s námitkami zásahu do soukromí, neboť nebyly zjevně nedůvodné ani šikanózní.
20. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Replika

21. Žalobci v replice opakují obsah žaloby. Úvaha žalovaného o tom, že žalobci nebyli ani dříve před pohledy lidí absolutně chráněni, je nesmyslná a odporuje zákonu. Absolutní míra soukromí dle žalobců není nikdy a nikde. Sousední jižní pozemek byl před provedením stavby mezi a polem, které se rozléhalo 1,2 km.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

22. Stavebníci zdůrazňují, že ze stavby není vidět do žádného z oken žalobců, a nemusí proto žít nepřetržitě bez přístupu denního světla. Ani na zahradu není vidět, neboť je zarostlá zelení. Do oken žalobců a na zahradu lze lépe vidět z ulice. Údajně nevhodnou zprávu zaslali dceři žalobců v dobré víře jako upozornění, že se na stavbě bude dočasně z důvodu prací pohybovat více osob a že by při těchto pracích mohlo být skutečně z některých míst vidět do soukromí žalobců. Žalobci zmiňovaná kamera byla jen atrapa, která byla výstražně umístěna tak, aby mířila na hranici pozemku s nedokončeným plotem. Po stížnosti žalobců starostovi obce byla ihned odstraněna. Pokud jde o krabičku, která se nyní na okně nachází, lze polemizovat o tom, kdo vlastně koho pozoruje, jestliže si žalobci všímají každého sebemenšího předmětu na domě stavebníků. Jedná se jen o čidlo k meteostanici.

Další vyjádření žalobců

23. V reakci na vyjádření stavebníků žalobci uvádí, že délka sporu byla způsobena správními orgány, a nikoliv žalobci. Opakují své pochybnosti o objektivním přístupu správních orgánů. Mají za to, že soud již jednou dospěl k závěru, že jejich námitky jsou věcně důvodné. Opakují, že zeleň nezakrývá celý pozemek a bazén a nelze na nich žádat, aby ji na pozemku ponechávali. Topol má mělké kořeny, nahýbá se a bude muset být pokácen. Jestliže bylo na

pozemek žalobců vidět z „věnce“ rozestavěné stavby, je zřejmé, že nyní musí být vidět ještě lépe, neboť okno se nachází výše.

Posouzení věci

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez jednání, neboť u žalovaného se má za to, že s tímto postupem souhlasil, a žalobci svůj souhlas vyjádřili výslovně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalovaný respektoval závazný právní názor soudu

25. Soud se nejprve zabýval námitkou, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor, jenž soud vyslovil ve svém předchozím rozsudku v této věci. Byla-li by důvodná, vedlo by to ke zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího (viz např. bod 22 rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 201/2015 – 34). Tak tomu ale není.
26. Soud se ve svém předchozím rozsudku zabýval především otázkou, zda opomenutí žalobců jako účastníků v řízení před stavebním úřadem (tj. před správním orgánem I. stupně) bylo vadou řízení, kterou již žalovaný nemohl napravit v odvolacím řízení tak, že námitky žalobců sám vypořádá. S odkazem na judikaturu NSS soud konstatoval, že takový postup by bylo možné aprobovat pouze výjimečně, v případech, kdy by námitky žalobců byly zjevně nedůvodné či šikanózní (viz body 19 až 21 předchozího rozsudku). Následně soud dospěl k závěru, že se o takový případ nejednalo, jinými slovy, že námitky žalobců ohledně narušení kvality prostředí a soukromí *nebyly zjevně nedůvodné ani šikanózní*. Žalovaný je proto nemohl sám vypořádat a byl povinen rozhodnutí stavebního úřadu zrušit. Soud tak rozhodnutí obou správních orgánů zrušil a uložil stavebnímu úřadu, aby se řádně zabýval otázkou přípustnosti okna ve štítové zdi na podkladě žalobci uplatněné občanskoprávní námitky. V návaznosti na to uvedl, jak má stavební úřad postupovat, *shledá-li ji důvodnou* (viz body 30, 31 a 33 předchozího rozsudku).
27. Z výše shrnutého je zřejmé, že soud se ve skutečnosti k věcné stránce (tj. důvodnosti) námitky zásahu do soukromí vůbec nevyjádřil. Veškeré úvahy se týkaly jen toho, zda tato námitka byla, či nebyla zjevně nedůvodná, popř. šikanózní pro účely posouzení zákonnosti postupu žalovaného spočívajícího v jejím vypořádání *až v odvolacím řízení* (v důsledku toho, že stavební úřad s žalobci jako účastníky vůbec nejednal). Větu „*je zcela neoddiskutovatelné, že sporné okno v pracovně skutečně může poskytovat dokonalý přehled o tom, co se děje na zahrádě žalobců, včetně ničím nerušeného výhledu na bazén a jeho okolí, aniž by měli žalobci k dispozici nějaký jednoduchý způsob, jak tomuto zásahu do jejich soukromí zabránit*“ uvedenou v bodě 29 předchozího rozsudku soudu v této věci žalobci vytrhávají z kontextu. Byla vyslovena toliko na podporu závěru o tom, že jejich námitka *nebyla zjevně nedůvodná*, a proto nemohla být vypořádána až v odvolacím řízení. To je ostatně zřejmé hned z následující věty (kterou již žalobci ve svých opakovaných citacích opomíjejí): „... *jak tomuto zásahu do jejich soukromí zabránit. Uplatněná námitka tedy není zjevně nedůvodná, přičemž ...*“.
28. Věcné posouzení důvodnosti občanskoprávní námitky narušení soukromí tedy soud ponechal správním orgánům, jak správně konstatoval žalovaný. Z toho důvodu také soud v předchozím rozsudku v žalobci citované větě hovořil jen o tom, že sporné okno v

pracovně „může“ poskytovat dokonalý přehled (a nikoliv poskytuje – posouzení bylo na správních orgánech); a proto uložil stavebnímu úřadu, aby se námitkou žalobců zabýval (pokud by k ní soud již nějaké stanovisko zaujal, neukládal by správním orgánům, aby je samy teprve přijaly). Ostatní úvahy o tom, že stavební úřad může stanovit doplňující podmínky k dokončení (či změně již dokončené) stavby, popř. žádost zamítnout, soud výslovně konstatoval s podmínkou, že stavební úřad předtím shledá námitku narušení soukromí důvodnou.

29. Žalobní bod je nedůvodný.

Stavba nezasahuje nepřipustně do soukromí žalobců

30. Stěžejní je ve věci námitka žalobců, že užívání (nyní již dokončené) stavby narušuje kvalitu prostředí a soukromí žalobců, neboť jsou v neúměrné míře vystaveni imisím pohledy z okna stavby ve štitové zdi na svou zahradu s bazénem a do oken svého rodinného domu.
31. Podle § 111 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.
32. Podle § 114 odst. 1 věty první stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Podle odst. 3 námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.
33. Podle § 1013 odst. 1 občanského zákoníku se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod.
34. Podle § 20 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území je v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.
35. Podle § 25 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území musí vzájemné odstupy staveb splňovat mj. požadavky na zachování kvality prostředí.
36. Námitka narušování soukromí imisemi pohledem je jednou z námitek tzv. občanskoprávní povahy (§ 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Tyto námitky se posuzují v rámci neurčitého pojmu „*kvalita prostředí*“ obsaženého ve shora citovaných § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území (dříve šlo o obsahově shodný pojem „*pohoda bydlení*“). Pohodou bydlení je „*nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby,*

zábaavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“ Rozhodným kritériem pro posouzení toho, zda došlo, či nedošlo k zásahu do pohody bydlení, je tzv. „přípustná míra“, kterou je třeba rozumět míru přípustnou podle právních předpisů včetně ustanovení občanského zákoníku. Kritériem pro posouzení přípustné míry ve výše nastíněné oblasti je pak v souladu s dikcí občanského zákoníku a v jeho intencích „míra přiměřená poměrům“ (viz body 41 až 46 rozsudku NSS ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 As 329/2018 – 66, a tam citovaná judikatura).

37. K otázce narušování soukromí, resp. obtěžování pohledem z blízkých či sousedních staveb existuje četná judikatura. Při posuzování obdobných námitek vychází správní soudy z ustálené judikatury NS, zejména rozsudku ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1629/99, podle něž *„[a]by bylo možno obtěžování pohledem považovat za imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti; zpravidla by šlo o případy, kdy vlastnické právo by bylo zneužíváno k nahlížení do sousední nemovitosti za účelem narušování soukromí sousedů anebo by došlo ke stavební změně, umožňující nahlížení do dosud uzavřených prostor, přičemž tuto změnu by neodůvodňovaly oprávněné zájmy toho, kdo změnu provedl. Při posuzování věci je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech účastníků řízení. Je též třeba vycházet ze skutečnosti, že obecně nelze ukládat těm, kdo mají faktickou možnost nahlížet do cizích oken, aby provedli taková opatření, kterými by tuto možnost vyloučili; to by znamenalo, že vlastníci nemovitostí by byli nuceni je ohradit takovým způsobem, že by z nich nebyl možný výhled na cizí nemovitosti, resp. by byli nuceni zřizovat okna situovaná jen tak, že by z nich nebylo vidět sousední nemovitosti. Stejně by bylo třeba ohradit veřejná prostranství, ze kterých je vidět např. do oken bytů. Proto je – v souladu s dlouhodobě respektovanými zvyklostmi – na tom, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Tomu odpovídá praxe pořizování záclon, závěsů, žaluzií, neprůhledných plotů apod., těmi, kdo nechtějí být takto obtěžováni, nikoliv těmi, kdo by mohli do domů, příp. jiných nemovitostí nahlížet.“* (důraz přidal soud, viz shodně rozsudky NSS ze dne 23. 11. 2020, č. j. 10 As 148/2020 – 69, bod 12, ze dne 20. 1. 2020, č. j. 1 As 287/2019 – 28, bod 14, ze dne 9. 9. 2019, č. j. 7 As 253/2018 – 42, bod 21, či ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 As 168/2016 – 28, bod 17).
38. Je především na těch, kdo se cítí pohledy (které nepřekračují míru přiměřenou poměrům) obtěžováni, aby pomocí různých technických řešení (žaluzie, rolety, závěsy, neprůhledné sklo atp. v případě pohledu do oken domu; nebo slunečník, paraván či obdobné stínící prostředky běžně využívané při pobytu na zahradě domů v městské zástavbě) zabránili ostatním v nežádoucích pohledech (viz např. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 As 172/2017 – 29, bod 25, či č. j. 1 As 287/2019 – 28, bod 24). Vlastník nemovitosti si totiž nemůže osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v sousedství, která by snížila jeho dřívější míru soukromí. Skutečnost, že na sousedním pozemku dosud nestála stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na vedlejší pozemek či

do oken sousedního domu, nezakládá vlastníku těchto sousedních nemovitostí právo na to, aby takový stav přetrval i do budoucna. Vůči sousednímu pozemku nelze „vydržet“ žádné právo na to, aby se výstavba na něm omezila více, než jaká omezení standardně vyžadují obecné poměry v území, jež jsou vyjádřeny v územním plánu (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 – 145).

39. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgány vycházely z výše uváděné judikatury. Zohlednily rovněž všechny podstatné faktory: možnost pohledům do oken snadno zabránit záclonami, závěsy či žaluziemi; vzrostlá zeleň bránící stavebníkům ve výhledu na podstatnou část zahrady a bazénu; možnost chránit své soukromí na zbývajících částech např. slunečníky; využití místnosti, ve které je štitové okno umístěno (pracovna); vzdálenost okna od zpevněných ploch kolem bazénu a od domu žalobců; charakter okolní zástavby (zastavěné území obce, samostatně stojící budovy nízké podlažnosti s velkými vzájemnými odstupy); dosavadní míra soukromí žalobců (do jejich oken a na zahradu lze vidět z veřejného prostranství); či skutečnost, že se jedná o imise bezprostředních sousedů.
40. Soud s úvahami správních orgánů v zásadě souhlasí a ve shodě s nimi nemá za to, že by imise pohledy z okna stavby zasahovaly do soukromí žalobců nad míru přiměřenou poměrům.
41. Žalovaný především správně přihlédl k celkovým místním poměrům. Jak je patrné z fotografií založených ve správním spise (zejm. leteckých snímků a pohledu z okna stavebníků), jejich dům se nachází uprostřed zástavby rodinných domů (z východní a západní strany), v samém centru obce a hned vedle hlavní silnice (severní strana). Nejedná se tedy o oblast, ve které by bylo možné očekávat absolutní míru soukromí – včetně toho, že by si sousedé nemohli navzájem nahlížet na své zahrady a do oken. V tom se stavba v ničem nevymyká svému okolí. I ostatní obyvatelé dané lokality se totiž před „nežádoucími“ pohledy musí primárně chránit sami (a chrání, jak je zřejmé z leteckých snímků, na kterých jsou zřetelné různé bariéry zejména z živých plotů a stromů mezi jednotlivými domy a pozemky), jak plyne z výše citované judikatury NS.
42. Argument žalobců, že se jedná o zástavbu „venkovského“ charakteru, je tedy zcela nepřipadný. V případě žalobců nejde o samostatně stojící stavení (např. hospodářského typu jako jsou statky a přidružené budovy) oddělené od okolních staveb poli, loukami apod., nýbrž o rodinný dům se zahradou, který z obou stran (východní i západní, kde je oddělen jen úzkou účelovou komunikací) přiléhá k podobným domům se zahradami. Ty jsou přitom všechny „obestavěny“ i z jižní strany, tedy z té, ze které nově přiléhá stavba, která tak jen zaplnila pomyslnou „mezeru“ ve výstavbě (opět viz letecké snímky). V této souvislosti neobstojí ani argument, že stavba je na vyvýšeném místě. To totiž nutně platí pro všechny stavby, které se nacházejí na téže vrstevnici (žalobci netvrdí, že se jednalo o nějaké neobvyklé vyvýšení pouze v místě stavby). Jinými slovy z hlediska místních poměrů je standardní, že domy ve „druhé řadě“, tj. na jih od domů přiléhajících k silnici probíhající středem obce, jsou na relativně vyšším místě a vlastníci domů položených níže jsou tedy více vystaveni pohledům výše bydlících sousedů. Žalovaný i správně poukázal na skutečnost, že okolní zástavba představuje nízkopodlažní budovy. I v tom stavba nevybočuje z místních poměrů, neboť má toliko jedno podlaží. Je třeba znova zdůraznit, že skutečnost, že na sousedním pozemku dosud žádná stavba nestála, nezakládá žalobcům právo na to, aby takový stav přetrval i do budoucna (viz shora citovaný rozsudek NSS č. j. 7 As 13/2010 – 145). Související závěr správních orgánů o tom, že se dle územního plánu jedná o zastavitelnou plochu, ve které lze očekávat další výstavbu, přitom žalobci nijak nevyvrací.

43. Žalovaný dále přiléhavě podotkl, že dům a zahrada žalobců se nachází v přímém sousedství s veřejným prostranstvím, tj. se silnicí (jde dokonce o hlavní křižovatku v obci). Dle fotografií, které k vyjádření k odvolání žalobců předložili stavebníci, chrání zahradu žalobců z této strany pouze průhledné kované oplocení, které je hned vedle chodníku. Srze něj lze vidět prakticky cokoliv. K silnici přiléhá i samotný dům. Do jeho oken a na zahradu tedy může žalobcům nahlížet kdokoliv, kdo prochází po chodníku či projíždí po silnici. Je pravda, že přímo na zahradu s bazénem na jižní straně pozemku žalobců odtud vidět není, nelze ale tvrdit, že by žalobci dříve požívali „*téměř absolutního soukromí*“ či že by žili „*na venkově*“, jak tvrdí.
44. Podstatné pak je, že (dle fotografií, které jsou součástí správního spisu a zobrazují pohled z okna stavebníků, jakož i pohled opačný) ze sporného okna ve skutečnosti vůbec není vidět do naprosté většiny oken domu žalobců (až na jednu výjimku), popř. jen ve velmi omezené míře. Stavebníci totiž mohou vidět maximálně do jediného okna v jihovýchodní části domu žalobců, a to jen, pokud by se záměrně dívali ze „správného“ úhlu (ve spise jsou totiž dvě fotografie, přičemž na té, kterou předložili stavebníci, brání ve výhledu do tohoto okna strom). Jinak lze vidět jen do horní (přibližně) čtvrtiny okna na jihozápadní straně domu žalobců. Reálná možnost sledovat jakékoliv dění v domě žalobců z okna stavby je tedy prakticky nulová. Rozhodně se nejedná o situaci, kdy by stavebníci při běžném užívání místnosti (pracovny) mohli mít kdykoliv plný přehled o soukromí žalobců uvnitř jejich domu. To ostatně nepřímě potvrzují sami žalobci tím, že fotografie okna pořídili očividně odjinud než přímo z vlastních oken, patrně z pozemku a okolí bazénu (s výjimkou jedné fotografie, kde ovšem ve výhledu značně brání zeď a plot). Pokud by přitom mohli stavebníci sledovat dění v domě žalobců skrze jejich okna, logicky by žalobci museli mít ze svých oken výhled právě i na okno stavebníků, což z fotografií nevyplývá.
45. Žalovaný tedy zcela správně poukázal na to, že je na žalobcích, aby se (v intencích shora citované judikatury) chránili před pohledy stavebníků záclonami, závěsy, žaluziemi či podobnými prostředky. Námitka žalobců, že nemohou žít nepřetržitě bez přístupu denního světla, je zcela nepřipadná. Nic takového žalovaný netvrdil. Používání těchto prostředků je standardní, v řadě případů (žaluzie, záclony) propouští světlo a žalovaný tím samozřejmě mířil pouze na obvyklé situace, při nichž se používají (kdy je potřeba absolutního soukromí např. při převlékání atp.). Navíc, jak bylo výše uvedeno, do vnitřních prostor domu žalobců nelze z okna stavebníků prakticky vůbec vidět. Celá severní strana domu žalobců je přitom vystavena veřejnosti. Jistě se tedy sami podobným způsobem chrání před tím, aby se jim náhodní kolemjdoucí nedívali do oken – a jistě ani zde nežijí v „absolutní temnotě“. Soud jen na okraj podotýká, že zpráva, kterou stavebník zaslal dceři žalobců o tom, že na ni jde vidět, byla z doby, kdy byla stavba teprve rozestavěná (píše se v ní výslovně o tom, že na dceru žalobců jde vidět „ze stavby“). Výhledová situace byla tedy odlišná – osoby nacházející se na prvním patře rozestavěné stavby mohly do oken žalobců hledět i z jiných míst a úhlů než jen ze sporného okna, neboť obvodové zdi dosud neomezovaly jejich výhled (viz též fotografie doložená žalobci k podání ze dne 11. 11. 2018, které svědčí o tomtěž).
46. Z fotografií ve správním spise je dále zřejmé, že ani zahrada s bazénem a okolními zpevněnými plochami není z okna žalobců zcela viditelná. Jak správně upozornil žalovaný, z podstatné části brání ve výhledu z okna vzrostlá zeleň (stromy a keře). Na jedné z fotografií je dokonce vidět, že žalobci mají zřízené venkovní posezení s židlemi právě v místě, na které nelze z okna (ani odjinud) vidět. Určitá míra absolutního soukromí na jejich zahradě tak zůstává zachována. Z fotografií ukazujících pohled ze sporného okna je dále zřetelné, že

zejména strana zahrady přiléhající ke stavbě a prakticky celý bazén, jsou zelení zakryty. I zde tak žalobci mají téměř naprostou míru soukromí. Opět tedy není pravda, že by bylo „kompletně odstraněno“ soukromí žalobců.

47. Pokud žalobci argumentují tím, že nyní nemohou „nevzhlednou“ zeleň odstranit a že je potenciálně nebezpečná (topol s mělkými kořeny), lze jen podotknout, že to byli sami žalobci, kdo zeleň nechali do této podoby na svém pozemku vyrůst. Zjevně ji tedy až do nynějška za „nevzhlednou“ a nebezpečnou nepovažovali. Bariéry ve formě zeleně a stromů sloužící k zachování soukromí jsou nadto v dané lokalitě obvyklé (viz letecké fotografie ve správním spise). Jestliže tak žalobci chtějí mít na zahradě soukromí, je přiměřené místním poměrům, aby takovou bariéru udržovali.
48. Námitkou, že budou muset kdykoliv na zahradě držet v ruce slunečník, žalobci opět (jako u nepřetržitě zatažených závěsů) dezinterpretují závěry žalovaného. Nic takového žalovaný neměl na mysli. Slunečník uvedl jen jako příklad toho, jak se mohou ve zbývající části zahrady žalobci chránit před nežádoucími pohledy stavebníků, budou-li tuto potřebu pocítovat. Takový požadavek je přiměřený, a ani se nejedná o jedinou možnost. Žalobci samozřejmě nemusí budovat „několik metrů vysokou zeď“, ale postačí paraván, pergola či zastřešení bazénu tak, jak je to zcela běžné na zahradách rodinných domů v zastavěných oblastech.
49. Žalobci dále obšírně líčí své spory se stavebníky na podporu toho, že se s nimi nelze domluvit. To ale není podstatou argumentace žalovaného. Na skutečnost, že se jedná o imise bezprostředních sousedů, žalovaný upozornil především v kontrastu s tím, že ze severní strany jsou žalobci vystaveni imisím *kohokoliv* (veřejnosti) a nijak se tomu nebrání (průhledný plot). Tedy že se jedná co do intenzity (počet osob, jejich neomezený přístup) o daleko silnější zásah do soukromí žalobců než ten, který namítají. To potvrzuje i judikatura NSS (viz rozsudek dne 13. 9. 2019, č. j. 1 As 329/2018 – 66, body 48 a 54). Žalovaný ani netvrdil, že se žalobci se stavebníky nutně musí domluvit. Pouze poukazoval na to, že v případě stavebníků nejde o anonymní, neurčitou a proměnlivou skupinu (jako u osob procházejících po ulici), nýbrž o konkrétní osoby, se kterými se lze *potenciálně* domluvit (byť to třeba není nyní možné) a u kterých lze „za normálních okolností“ předpokládat zájem na udržení dobrých (anebo alespoň korektních) sousedských vztahů. Tedy že mají širší možnosti obrany než v případě pohledů veřejnosti. V tomto kontextu také vyslovil úvahu o „vracení“ pohledů (vycházejí doslovně z argumentace ve shora odkazovaném bodě 48 rozsudku NSS č. j. 1 As 329/2018). Jednalo se toliko o podpůrný argument, a nikoliv o klíčový důvod, na němž by napadené rozhodnutí stálo.
50. Soud dodává, že kamera (ani jiný přístroj) nebyly předmětem (opakovaného) stavebního povolení. Případné námitky proti jejich umístění tak nejsou pro posouzení věci relevantní. Stejně tak je irrelevantní skutečnost, zda zpráva, kterou zaslal stavebník dceři žalobců byla či nebyla nevhodná. Jak přitom již bylo výše uvedeno, výhledové poměry se od té doby změnily, ze sporného okna nyní do oken žalobců prakticky nelze vidět, a případně se lze chránit žaluziemi, záclonami či závěsy a podobnými prostředky.
51. Žalovaný se řádně zabýval i využitím místnosti, ve které se sporné okno nachází. Ani tomu nelze nic vytknout. Žalovaný správně uvedl, že nejde o místnost, která by sloužila jako nějaká „pozorovatelná“ okolí (či dokonce přímo nemovitostí žalobců), nýbrž o pracovnu. Účelem okna je toliko její proslunění a větrání. Souhlasit lze i s tím, že nejde o hlavní obytnou místnost. Je pravda, že i v pracovně lze trávit značné množství času (znova:

věnovaného práci, a nikoliv pozorování sousedů), rodinné domy ale primárně neslouží k práci, nýbrž k bydlení. Tuto funkci plní v první řadě jiné místnosti: ložnice, kuchyně, jídelna, obývací pokoj či koupelna (řada bytů a domů ostatně ani pracovnu nemá). Lze tedy předpokládat, že možné pohledy stavebníků na (malou) část pozemku žalobců tak skutečně budou toliko nahodilé a časově omezené.

52. Žalovaný konečně správně poukázal na relativně velkou vzdálenost okna od hranice pozemků (5 metrů), zpevněných ploch kolem bazénu (14 metrů) a domu žalobců (dokonce 27,6 metru). Ani ta není bez významu. Žalobcům mj. ponechává značný prostor k ochraně jejich soukromí na zahradě výše uvedenými způsoby i ztěžuje sledování dění uvnitř domu. Lze dodat, že poloha stavby by samozřejmě mohla být jiná a – vůči žalobcům – ohleduplnější. Na druhou stranu jsou ale odstupy obou domů pořád poměrně velké, a především se nijak neliší od odstupů ostatních domů v okolí (viz zejména letecké fotografie, ze kterých je zřejmé, že řada domů zachovává daleko menší odstupové vzdálenosti či dokonce bezprostředně navazují). Ničím se tedy nevymykají místním poměrům.
53. Ze shora uvedeného je patrné, že skutkové okolnosti nynější věci vůbec nelze srovnávat s těmi, které nastaly v rozsudku NSS č. j. 4 As 97/2013 – 40. NSS zde dospěl k závěru, že výstavba *terasy* v existující zástavbě *řadových domů* má potenciál zasahovat do soukromí nad míru přiměřenou poměrům. NSS zdůraznil, že „*z terasy je v plné míře vidět na dvorek žalobkyně, popřípadě i do oken jejího domu, a není nutné k tomu vynakládat žádné zvláštní úsilí*“. Terasa byla rovněž zřízena „*na samotném rozhraní pozemků, pohled na nemovitost žalobkyně je z ní bezprostřední a vzhledem k prostorovému uspořádání není možná ochrana zřízením optické bariéry*.“ NSS též konstatoval, že „*zorné pole při výhledu z okna je, v závislosti na míře vyklonění, relativně omezené a pohled ven vyžaduje určitý záměr. Přestože i cílenými pohledy z oken je možné zasáhnout soukromí vlastníka sousední nemovitosti, při výkonu vlastnického práva v souladu s dobrými mravy jsou nežádané pohledy marginální. Naopak terasa je a priori určena k trávení volného času, výhled z ní je neomezený a bezděčně je možné pohledem registrovat okolní dění. Zásah do práva žalobkyně na soukromí dosahuje proto daleko vyšší intenzity. [...] Terasy tedy mají oproti oknům a vikýřům nesrovnatelně vyšší potenciál k zásahu do práva na soukromí. [...] Předmětnou terasu umístěnou nad úroveň stávající ohradní zdi přímo na hranici sousedního pozemku lze s trochou nadsázky přirovnat k tribuně, z níž lze sledovat každý detail „chráněného prostoru“ dvora umístěného za domem žalobkyně.*“ (zvýraznění v citacích přidal soud).
54. Nic z výše citovaného v projednávané věci neplatí. Ze sporného okna není vidět na celou zahradu žalobců a do oken žalobců už téměř vůbec a okno (resp. štitová zeď) není umístěno na rozhraní pozemků (viz vzdálenosti uvedené výše v bodě 52) mezi stísněnými řadovými domy, takže by z něj bylo možné bezprostředně sledovat dění u žalobců a bylo by vyloučeno zbudování účinné optické bariéry. Především pak NSS jasně rozlišil závažnost a intenzitu při obtěžování pohledy z oken a teras. Druhé uvedené považoval za závažnější, s daleko vyšší intenzitou zásahu do soukromí, neboť terasy poskytují neomezený výhled, jsou určeny k trávení volného času (na rozdíl od okna *v pracovně*, které neslouží jako podobná „*pozorovatelná*“) a okolní dění lze pozorovat bezděčně. V konkrétním případě řešeném NSS navíc umístění terasy nad úrovní stávající zdi a na hranici pozemků v podstatě připomínalo tribunu určenou ke sledování sousedů.
55. Soud tedy uzavírá, že případné imise pohledy ze sporného okna nepřekračují míru přiměřenou poměrům a nejedná se o mimořádnou situaci soustavného a závažného narušování soukromí žalobců, jak bylo shora popsáno. V souladu s judikaturou citovanou

v bodech 37 a 38 je na žalobcích, aby se před případnými nežádoucími pohledy chránili. Není na místě žádat na stavebnících odstranění okna ve štitové zdi a jeho nahrazení oknem střešním. Jen nad rámec nicméně soud dodává, že se nejedná o tak snadnou úpravu, která by zájmy stavebníků nijak nepoškodila, jak žalobci prezentují. Pomine-li soud otázku, zda by to bylo v případě stavby vůbec technicky možné (bez přestavby celé střechy), znamenala by další náklady pro stavebníky (zazdění okna ve štitové zdi, koupě a vybudování střešního okna). Střešní okno ani není srovnatelné s oknem ve štitové zdi (např. vyžaduje jinou údržbu, poskytuje jiný typ osvětlení a izolace či neumožňuje umístění truhlíků a ozdob).

56. Co se týče údajné neobjektivity a ztráty nestrannosti správních orgánů, z žaloby není zřejmé, jaký by měly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobci netvrdí, že by úřední osoby byly podjaté. Samotný postup v řízení (průtahy, nejednání s žalobci jako účastníky) ani způsob rozhodování (argumenty použité v odůvodnění) nemohou založit pochybnosti o nepodjatosti úředních osob ve smyslu § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Jak bylo navíc výše zdůvodněno, soud má argumenty žalovaného za přiléhavé, a nikoliv „zarážející“. Jsou to žalobci, kteří je opakovaně překrucují, posouvají do absurdní roviny a vkládají tím žalovanému do úst něco, co nikdy nevyslovil (požadavek na „nepřetržitě zatažené závěsy“, neustálé držení slunečníků, stavění „několik metrů vysoké zdi“ či zachování „nevzhledné“ zeleně, kterou ale vypěstovali sami žalobci). Pouhé překročení lhůt pro vydání rozhodnutí pak není vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 As 295/2018 – 37, bod 19).

Závěr a náklady řízení

57. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
58. Žalobci a stavebníky předložené důkazy soud neprováděl, neboť jsou buďto již součástí správního spisu (napadené rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí, vyjádření stavebníků k odvolání a formulář se souhlasy vlastníků sousedních pozemků se stavbou a většina fotografií), kterým se dokazování neprovádí, nebo jsou pro posouzení věci nadbytečné, protože se týkají aktuálního skutkového stavu v době podání žaloby (aktuální fotografie), zatímco soud vychází ze skutkového stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jde-li o fotografie, bylo by jejich provádění i nadbytečné, neboť správní spis obsahuje dostatečné množství snímků dokumentujících stav na místě v relevantní době.
59. Druhým výrokem soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, kteří byli z procesního hlediska ve věci neúspěšní, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
60. Třetím výrokem soud rozhodl, že osoby zúčastněné nařízení rovněž nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost a ani jejich přiznání nenavrhly z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2024

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu